

На глупостъта на помощъ бѣ призованъ
Умътъ, — измисли звучни думи той,
Любовъ, свобода, истина и бозна
Какви не още хлопки, да залъгва
Съ тѣхъ всички, що имъ трѣбватъ залъгалки...

«Не, моятъ гласъ не е за тѣхъ, — за тѣзъ,
Които чужда воля изпълняватъ —
А за онѣзъ които иматъ своя,
И нея тѣ надъ другитѣ налагатъ . . .
Ако ги нѣма, азъ ще ги създамъ, —
Съсъ силата на свойто ново слово!

«Творецъ твори отъ хаосъ! — той е въ менъ!
И разумътъ зарони първий лучъ
Въвъ тоя хаосъ; — мракъ се раздвоява —
Въстава първий Свѣрхчовѣкъ.... Той носи
Скрижали нови, съ новъ завѣтъ на тѣхъ.»

Зора се сипна на въстокъ. А, владенъ
Въвъ блѣноветѣ свои, не видѣ я
Тозъ който погледъ имаше, но само
За себе си и въ всичко на свѣта
Съзира само себе си. . . . Полека
Изъ кѣщи той излѣзе, при зори,
И безъ почивъ, самотно, цѣлий день
Извънъ града по хълмоветѣ броди.
Присрѣщаха го пѣтници и чудомъ
Изглеждаха намръщений му ликъ:
— Какъвъ е тозъ? лѣжи печатъ на гений
На неговото вдъхновенно чело! —